

Mấy tên điên trong ngày Sài Gòn ‘phông... phông!’
Bút Tà Đầu

Các đại biểu dự trong mưa đến cuối chương trình – Ảnh: HOÀI PHƯƠNG

Tối 29 tháng Tư năm nay, chương trình văn nghệ mang chủ đề “Bài ca thống nhất, khát vọng vươn cao” diễn ra tại phố đi bộ Nguyễn Huệ (Sài Gòn), do Ban tổ chức kỷ niệm các ngày lễ lớn TP.HCM tổ chức, rất đặc biệt.

Về chất lượng chương trình, nhiều người khen nó được dàn dựng công phu, và đương nhiên là tốn kém. Các nghệ sĩ được dịp thể hiện “tinh thần cách mạng” trong biểu diễn như những con robot được lập trình. Có một vài tên tuổi khá quen thuộc với khán giả hải ngoại vì đã được mấy ông bà bên đó mời qua Mỹ biểu diễn rồi, như Võ Hạ Trâm bên ca nhạc, Thoại Miêu bên ca cổ.

Lần này không thấy nghệ sĩ hải ngoại “góp mặt cho vui!”

Tôi không đi xem, cũng chẳng coi tivi nên không biết mấy cụ mấy cha diễn xuất ra sao, chỉ thấy trên Facebook người ta nói chương trình hoành (tả) tráng lắm, tái hiện lại cảnh miền Nam, Sài Gòn “rên siết, đói khổ dưới gót giày quân Mỹ nguy bạo tàn, nhằm giáo dục lớp trẻ luôn ghi nhớ công ơn giải phóng miền Nam”.

Chương trình văn nghệ hay như thế mà tự dưng trời đổ cơn mưa. Mưa xối xả. Mưa như trút giạ. Mưa trắng trời luôn.

Lúc đầu mọi người ráng ngồi lại, ai mang theo áo mưa thì mặc vào. Nhưng ráng không nổi, “đi xem ca nhạc chứ có phải đi hành xác đâu mà ngồi lì ở đó, Thôi đi về!” Một người lớn tiếng, vừa nói vừa chạy ngang qua mấy dãy ghế đầu, chắc dành cho lãnh đạo thành phố, đảng viên lão thành, gia đình có công với cách mạng.

Đám người ngồi mấy hàng ghế đầu này lặng im. Mưa xối xả, họ vẫn ngồi trùm áo mưa xem văn nghệ. Đám nghệ sĩ trên sân khấu cũng thể hiện “tinh thần cách mạng” cao độ, vẫn hát múa như điên, mặc cho mưa và vào mặt rất buốt.

Mưa ngày càng lớn, gió ngày càng mạnh. Ban tổ chức vẫn hối thúc nghệ sĩ tiếp tục diễn cho “xứng tầm con cháu bác Hồ”. Nếu lúc đó có một sợi dây điện chập mạch là coi như cả lũ kéo nhau đi một lần luôn.

Hình trên: Hàng ghế khán giả trước cơn mưa. Hình dưới: Khán giả mặc áo mưa, bỏ về ngay khi cơn mưa tới – Ảnh: T.T.D.

Ai nhìn tám hình chụp những người ngồi ba hàng ghế đầu cũng lắc đầu ngao ngán.

Trong cơn mưa xối xả, họ trùm chiếc áo mưa mỏng dính, ngồi nhìn lên sân khấu với vẻ cam chịu, như muốn thể hiện “lòng trung thành với đảng”.

Họ sợ nếu đứng lên đi về, họ sẽ bị những người ở lại đánh giá “lòng son sắt” của họ, sợ người khác nói “mới chỉ có cơn mưa thôi mà đã rời bỏ vị trí thì còn lãnh đạo ai được”...

Lúc đó không còn là “ngày hội” nữa, mà là cuộc “thi gan” cùng nhau, sẵn sàng chụp mũ những bỏ về với những lời lẽ cay độc, “nâng quan điểm” để hạ bệ chúng.

Người ngoài nhìn họ như những thằng điên. Còn họ, tuy ánh mắt hướng về sân khấu, nhưng những tia nhìn mang hình viên đạn của họ, đang dõi theo từng cử động của những người họ gọi là “đồng chí”.

Một vài người thỉnh thoảng lại đưa mắt rảo quanh xem có người nào bỏ hàng ngũ không. Một vài người dợm đứng lên nhưng thấy người khác lại ngồi xuống. Dù họ bịt mắt kín lăm nhưng vẫn sợ người khác nhận ra.

Trời vẫn cứ mưa, ngày càng nặng hạt, như thay mặt dân miền Nam khóc ngày Quốc hận ngay Thủ đô Sài Gòn. Cho đến khi bị đám nghệ sĩ “chửi” quá, họ nói không thể hát được vì nước mưa cứ quất vào mặt, vào mũi, có ai đó nói “làm sao vừa nuốt nước mưa vừa hát được? Vừa phải thôi mấy cha!” thì Ban tổ chức mới thông báo ngừng chương trình vì mưa quá lớn.

Các đồng chí lãnh đạo, đảng viên ngồi mấy hàng ghế đầu thở phào nhẹ nhõm. Một người đứng lên rảo mắt nhìn quanh rồi nói lớn: “Không có đồng chí nào bỏ vị trí cả! Hoan hô các đồng chí!” rồi tự vỗ tay một mình.

Một người đang vội bước ra bãi xe nghe thế nói băng quơ: “Thằng điên!”

(Tôi không đi xem nên chỉ tưởng tượng đến đó thôi, trùng trật không biết nghe!)